

VIKS

mācībgadam sākoties

šurp viedofon!
uz skolu!
tur prasmes zināšanas
gūt! vēl tikai jāizlemj
par ko vislabāk dzīvē
klūt

vissliktāk šķiet ir
varmākam būt
bet ja padomā: būt
varmākam (būt tam kurš
var un māc)...
vien jautājums ir
ko un kā?
tev gribētos būt
varmākam?

man? varmākam?
priekš kam?

un tātad: lai
tētiņam un māmiņai
un dzimtenei ir prieks

būt nevardarbīgam
būt nevardarbīgam
BŪT NEVARDARBĪGAM –
man tas ir nieks!

ģeogrāfijas (?) stundā

vai Latvija nav kalnu zeme?
painventarizēsim
un iesākt var ar sīciem
kuru apgūšanai nepieciešams
nav pat elementārākais
alpīnistu ekipējums
pamperi būs pašā laikā

iesāksim ar tātad Āgenskalnu
Katlakalnu Ziepniekkalnu
Dzegužkalnu Bastejkalnu
Čiekurkalnu Grīziņkalnu
Torņakalnu
nedaudz nostāk slejas
Inčukalns bet skatienam uz
tālēm tiecoties var uziet
tādus izaugumus reljefā kā
Mākoņkalnu Padebešu kalnu
un pat Saules kalnu
nosaukumi vien jau liecina
par ambīciju amplitūdu, ne?

bet – runa šoreiz nav par
fizikālo ģeogrāfiju un
tātad ne par sīciem

jo raugi: Latvijas
visaugstākais kalns ir un
vienmēr paliks

Ložmetējkalns mīļie

virсотne kas nevis
sasniedzama bet gan
iekarojama turklāt

visburtiskākajā no nozīmēm
un vēl: ikreiz ar
laikmetīgāko no tehnoloģijām

tēma

pār visu zemi
mīla valda!
kāds tenorbaritons
dzied aizgūtnēm uz
opernama skatuves
it iespaidīgi izslējies

vai ir kāds pamatojums
viņa apgalvojumam?
ar ko šī – mīlestība –
valda? ne tai
lidrobotu pat ne
tanka sagrabējuša par
kodolieročiem i
nerunājot lai gan

ja esam pieskārušies
tēmai
kurš atceras šo
savā laikā kodolenerģijai
veltīto un sacerēto rīmi:

meklējot mežā
riekstus
un brūklenes turklāt
notikās raibas lietas
un nelaime bij klāt
pa mežu gāja meiča
tai sekoja kāds zēns
tas mīlus vārdus teica
bet citādi bij lēns...

kurš atceras?
ir nācies dzirdēt – pat
no aizgājušā gadusimtā
skolā gājušajiem (nu jau
senioriem) – ka viņu laikos
obligāto lasāmvielu
sarakstos ir ticis minēts
pašmāju ja tā var izsacīti
klasiķa kāds daiļdarbs
skatuvei ar nosaukumu
«Nāve švakāka par mīlu»
vai kaut kā tā

šķiet tas ir tuvākais tam
kas par mīlestības spēju
tekstos vispār formulēts

TAMĀRA SKRĪNA

Lielajā talkā
Piedalījās arī meža skudras.
Baļķi nesa viena pati.

Saule lāso kā lāsts
Cinka debesīs.
Lejā plosās Zvērķāvis.

Vasara nomet kurpes
Un izdejo galotnes.
Augstāk sniegi gurst.

Enģelis ar stikla spārnēm
Iekrīt uguns avotā.
Nenoslikst. Nesadeg.

Kaijas plāvā virs pilsētas
Un klie dzz pēc jūras.
Viļņi snai ksta kaklus.

Slidenie jautājumi
Sastingst tīrā ledū.
Caurskatāmība.

Zvaigžņu lietū
Kārtojas zemes lietas,
Spožas un izgaismotas.

No prāta izkrīt viss,
Kas nekad nav noticis.
Sausā runa.

Nomestie kilogrami
Dārzā dzer alu.
Met, ka nemetas.

Cerība nomira pirmā,
Jo nebija vairs ko cerēt.
Pēdējie neatnāca.

Vārti aizcirtās
Nākotnes deguna priekšā.
Tuvojas akmens laikmets.

Dzīve vienos caurumos.
Kā saplēsti džinsi
Ar Amerikas standartu.

Nulle redzamības.
Neredzami kustus tēli
Un zāgē kapakmeņus.

Visi pasaules pulksteņi
Apstājās reizē.
Laiks kļuva lieks.

V. Kononova foto

RITA ŠPŪLE

Man nebij ne jausmas kāda ir dzīve,
Kur tā akmeņus metīs zem kājām,
Tā noslēpa mani reiz iedomu būrī,
Solot, ka tā kļūšu brīva.
Man nebij ne jausmas, kur tumsā man likties,
Kad cerību zvaigznes vēl guļ,
Ķēros aiz vārdiem, ausī kas likti,
Bet aiz muguras mēles vēl kuļ.
Man nebij ne jausmas, kā klusumā kliegt,
Kad dvēsele nogurst no kaujām,
Meklējot gaismu, tai pretī lai skrietu,
To nemanot turēju saujā.

Kā smilga ar vēju
Mēs saplūstam vārdos un domās
Ik rītu es pretī tev skrēju,
Lai tavu maigumu sajustu rokās.

Kā smilga ar vēju
Man mūžs cauri tavējam tīts,
Lai ik mirkli, ko nokavēju,
Man no jauna dāvātu rīts.

Es gaidīju šo rudens salnu,
Lai tavās rokās sasildītos,
Lai kopā kāptu laimes kalnos,
No putnu kāšim atvadītos.

Tā gaidīju es vēja šalti,
Lai tavā azotē vēl slēpties,
Lai mēs līdzī bērziem baltiem,
Mīlas tērpos varam tērties.

Man caur cimdiem rokās duras
Tavu pirkstu maigais glāsts,
Kas gluži tā kā sapņu buras
Nes tur, kur tikai sāksies stāsts...

ALBERTS KĻAVIŅŠ

Pienēppūkai

DC «Niedres» «dvēselītei» S.

Kad tevi, Pienēppūka baltā,
Pār «Niedrēm» dejā vēji griež,
Daudz neskumsti, ja dzirdi – lejā,
Kāds klusām raud un klusām cieš!

Un, lūdzu Tevi, Pūka draiskā,
Tik nebeidz savu danci griest:
Tu zini tak – uz Zemes zaļās
Jau kādam vienmēr nākas ciest!

Varbūt tur bērns kāds smilšu kastē,
Raud sabradātās smilšu pils,
Varbūt ka tukšu kuli plecā
Kāpj Pērļu zvejnieks Ansis krastā...

– Tur līdzēt nevar it neko –
Griez straujāk deju aizsākt!

«Vai zini zemi»

Vaidavas senioru aprūpes dienas centram
«Niedres»,
atvēršanas 1. gadadienu sagaidot

– Vai zini zemi, citronas kur zied,
Caur oranžlapām lakstīgalas dzied?

Kad dzirdi, kā šī skaistā dziesma skan,
Nez' kāpēc skumji paliek man:
Sirds iesmeldzas un straujāk sit
Un bikla asara pār vaigam rit.

Sirds! Ko tu! Kā tev paliek žēl?
Vai putniem līdzī gribi vēl
Uz brīnumzemi tālo skriet,
Kur nami baltām kolonnām,
Un zālēm zeltā greznotām?
Kur Vīnes valsī pāri slīd
Un griestos kroņlukturi spīd.

Kur vaigus glāsta vējiņš silts
Un rotaļās viņ' kāpu smilts.
– Vai tur tev gribētos vēl skriet?
– Par vēlu! Sāks par tevi smiet!
Nu tava brīnumzeme te –
Nav tālē tā vairs jāmeklē:

Te nams, kur silti gaida tos,
Jau dzīvē diezgan salušos.
–Te «Niedru» «lakstīgalas» dzied,
Kaut logos leduspuķes zied.

Te strauts, kur savas skumjas mest
Un novēlēt uz jūru nest,
Te rieta saule spožāk kvēl,
– Sirds, ko tu skumstot gribi vēl?

– Teic labāk Liktenim «Paldies» par to
– Vēl mūža galā dāvāto!

Zemes zvaigznēm Aprūpes DC «auklītēm»

Lai piedod man zvaigznes,
Kas tur, debesīs, spīd
Un ceļus teic kuģiem,
Kas tālajos ūdeņos slīd.

Man mīlākas tās,
Uz zemes kas kvēl,
Kam stariņu gaismas dāvāt nav žēl –
Tām sirdīm, kas gaismas ilgojas vēl.

DZINTRA KRUMHOLCE

Dzīves atsegšana

Mīlestību nevar izskaidrot
Tā – vēl svešiniece ir
To nevar piesiet nebrīvē
Tā neļaujas ietvert sevi vārdos
Degt vārdos, teikumos

Mīlestība ir vistuvākais
Ar ko cilvēks saskaras tuvu
Spējuši just, izteikt vārdos
Vistuvākos pazīstamajos

Tai būt kā visam
Kas dabā neatdarināms

Mīlestība ūdens tekošs dzidr
Gaiss rokā nepaņemams
Tai būt kā visam
Kas dabā neatdarināms
Bet ir – cilvēkos...

